

Glasul Acțiunii

Publicație lunară a Acțiunii Catolice, sectorul adulți
Anul III, nr. 3(28), martie 2017

= Biserica, o mamă cu inima deschisă =

➤ Introducere

Fiecare credincios, cu atât mai mult un membru al Acțiunii Catolice, are misiunea de a da mărturie, cu viața sa, că Biserica este o mamă cu inima deschisă, care primește pe fiecare în parte. Obiectivul acestui număr este acela de a ne ajuta să conștientizăm menirea pe care o avem în privința aceasta și să ne trăim credința în așa fel încât alte persoane să simtă deschiderea și căldura Bisericii.

Aprofundarea temei Bisericii ca mamă este potrivită pentru această lună în care sărbătorim ziua femeii, în general, și a mamei, în special.

💡 Reflecție

„Să ieșim în lume, să ieșim ca să oferim tuturor viața lui Isus Cristos. Repet aici pentru toată Biserica ceea ce am spus de multe ori preoților și laicilor din Buenos Aires: prefer o Biserică lovită, rănită și murdară pentru că a ieșit pe drumuri, decât o Biserică bolnavă din cauza închiderii în ea însăși și a comodității de a se agăța de propriile siguranțe. Nu vreau o Biserică preocupată să fie în centrul atenției și care ajunge să fie închisă într-o încălceală de obsesii și proceduri. Dacă ceva trebuie să ne neliniștească în mod sfânt și să preocupe conștiința noastră este că atâția frați ai noștri trăiesc fără forța, lumina și mângâierea prieteniei cu Isus Cristos, fără o comunitate de credință care să-i primească, fără un orizont de sens și de viață. Mai mult decât frica de a greși sper să ne miște frica de a ne închide în structurile care ne oferă o protecție falsă, în normele care ne transformă în

judcători implacabili, în obișnuințele în care ne simțim liniștiți, în timp ce afară e o mulțime înfometată, iar Isus ne repetă fără încetare: «Dați-le voi să mănânce» (Mc 6,37).” (Evanghelii gaudium, 49)

Text biblic

Evanghelia după Marcu 7,31-35

„Ieșind din nou din ținutul Tirului, a trecut prin Sidon spre Marea Galileii, în mijlocul ținutului Decapole. I-au adus un surd care vorbea cu greu și l-au rugat să-și pună mâna peste el. Luându-l la o parte din mulțime, i-a pus degetele în urechi și, cu salivă, i-a atins limba. Apoi, privind spre cer, a suspinat și a zis: «Effata!», care înseamnă «Deschide-te!» Îndată i s-au deschis urechile și i s-a desfăcut legătura limbii și vorbea clar.”

Meditație

Evanghelia este plină de relatările momentelor în care Cristos vindecă persoanele afectate de diferite boli. Gădesc vindecare la Cristos unii dintre cei care sunt paralizați, care nu pot merge, care nu aud, care nu vorbesc, care nu văd, care sunt atinși de lepră. Poporul rămâne uimit în fața acestor minuni și, pe bună dreptate, aleargă la Cristos atunci când tot ceea ce este omenesc nu mai poate face nimic pentru a reda sănătatea. Toate aceste vindecări, aceste minuni sunt semne că „împărăția lui Dumnezeu este aproape”, că Isus Cristos nu este doar un vindecător, un vrac, ci este Fiul lui Dumnezeu, trimis de Tatăl pentru a alina suferințele poporului său, pentru a-l elibera de orice putere a răului, pentru a-l mântui. Când noi suntem dispuși să contemplăm această acțiune a lui Dumnezeu, atunci putem ieși din surzenia, mușenia, orbirea, infirmitatea egoismului nostru pentru a asculta cerințele aproapelui, pentru a rosti cuvinte de mângâiere și de încurajare, pentru a ne îndrepta cu întreaga persoană spre fratele sau sora noastră. În felul acesta suntem semne ale unei Biserici care este o mamă cu inima deschisă față de orice persoană.

Vindecarea surdo-mutului ne privește pe fiecare dintre noi. În multe situații ne închidem în surzenia și în muțenia noastră! Nu mai vrem să știm de Dumnezeu, nu mai vrem să auzim glasul său, nu mai vrem să ascultăm îndemnurile sale! Atâtea voci puternice, care vor să ne îndepărteze de Dumnezeu, ne surzesc astfel încât șoaptele pline de iubire ale lui Dumnezeu nu le mai percepem. Nu mai auzim și, în consecință, nu mai vorbim cu Dumnezeu, nu ne mai rugăm, nu mai vorbim de minunățiile sale, nu mai povestim ceea ce El a făcut pentru noi.

Surzenia și muțenia ne închid și față de aproapele! Nu mai auzim glasul celor care ne cer ajutorul, care strigă, care plâng, care au nevoie să fie ascultați, care au nevoie de Cristos! Sau nu mai auzim vorbele pline de dragoste ale celor care țin la noi, care continuă să ne repete că ne iubesc! Nu mai auzim și, în consecință, nu mai vorbim cu cei apropiați, nu mai spunem vorbe dulci, nu mai rostim cuvinte de mângâiere, de încurajare sau de speranță. Mai dramatic este atunci când surzenia și muțenia intervin între soți, între părinți și copii, între prieteni, între păstori și credincioși, între cei care au posturi de conducere și cei care au dreptul să fie respectați și nevoie să fie ocrotiți.

Cristos vrea să ne elibereze de surzenie și muțenie! De aceea ne spune: deschide-te! Deschide-te față de Dumnezeu, El îți dorește binele! Deschide-te față de oameni, Ei îți pot umple viața de bucurie! Cristos ne atinge fizic cu sacramentele sale, mai ales cu sfânta Euharistie, pentru a ne elibera de orice lanț care ne ține închiși în noi și care ne împiedică să ajungem la ceilalți pentru a transmite dragostea de mamă a Bisericii.

Citat

„Nu poate să îl aibă pe Dumnezeu ca tată acela care nu are ca mamă Biserica.” – Sf. Ciprian

Aprofundare

- Care este atitudinea mea, ca membru al Acțiunii Catolice, față de cei care trăiesc departe de Cristos și care refuză să vadă în Biserică „o mamă cu inima deschisă”?

- Noi cum folosim cuvintele? Pentru a-l lăuda pe Dumnezeu și pentru a-l ajuta pe aproapele, sau, dimpotrivă...?

- Ce semnificație are pentru mine îndemnul lui Cristos: „Effata!” care înseamnă „Deschide-te!”?

Angajare

În această lună suntem invitați să ne trăim credința în așa fel încât alte persoane să simtă deschiderea și căldura Bisericii. Să ne propunem:

- Să fim exemple de trăire creștinească în familie, la locul de muncă, în comunitățile noastre;
- Fiecare cuvânt rostit să aducă mângâiere, înviorare și pace în sufletele întristate și oboșite;
- Să fim buni, omenoși, răbdători, toleranți, sinceri. Să iubim și să iertăm din toată inima.

Rugăciune

„Te iubesc, Dumnezeu meu, și unica mea dorință este să te iubesc până la ultima suflare a vieții mele.

Te iubesc, o, Dumnezeu infinit de vrednic de iubire, și doresc cu ardoare mai degrabă să mor iubindu-te decât să trăiesc o singură clipă fără să te iubesc.

Te iubesc, Doamne, și singurul har pe care ți-l cer este să te iubesc în veci.

Dumnezeul meu, dacă limba mea nu poate să repete mereu că eu te iubesc, doresc ca inima mea să-ți repete asta la fiecare respirație a mea.

Te iubesc, o, Mântuitorul meu divin, pentru că ai fost răstignit pentru mine și pentru că mă ții răstignit aici pe pământ pentru tine.

Dumnezeul meu, dă-mi harul să mor iubindu-te și simțind că te iubesc. Amin.” - Sfântul Ioan Maria Vianney